

בס"ד ❖ שב"ק פרשת וילך ❖ ה' תשרי התשס"ח ❖ גיליון מספר 213 ❖ שנה רביעית
יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ מרכז תורני ללימוד פנימיות התורה והחסידות
לאורו של כ"ק האדמו"ר מקומרנא רבי שלום ספרין זצוק"ל

מאורות שלום

העלון השבועי שלך

❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך: בן ישי עוזיהו ❖
כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net> כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה'
ולעילוי נשמת מירה בת אביגדור ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

מאורות הפרשה - תשובה שמחה ותפילה

אמרו חכמינו ז"ל על יום הכיפורים "עיצומו של יום מכפר".

אבל יש לדעת יום זה מהו. יש לחוש בקדושתו ובמוראו וכל עצמותיו של אדם יחולו וירעדו מפחדו של יום זה וקדושתו. אבל בדבד עם כך יש לו לאדם לדעת שיום זה הנו גם יום של שמחה על חסדו של מקום עם בריותיו, לסלוח ולכפר להם ביום זה עוונותיהם שנתלכלכו בהם במשך כל השנה, לטהרם ולנקותם מכתמי חטאותיהם ופשעיהם שיהא בידם להתחיל מחדש בחיי קדושה וטהרה כנולדים מחדש. ואת השמחה הזאת השטן רוצה דוקא להשבית. רוצה הוא שהאדם יהא שרוי ביום זה בדכאון ועצבות,

הצדיק רבי משה מקוברין זצ"ל אומר: בערב יום כיפור, בערב של יום, המרה השחורה והעצבות נדחקות וחודרות אל בתי ישראל. הסיבה לכך היא כי השטן שאין לו שליטה על ישראל ביום אחד בשנה שהוא יום הכיפורים, משאיר להם כ"מתנת פרידה" ליום שלם, את המרה השחורה ואת העצבות המדכאת למען לא יוכלו להתעלות ביום זה ולהגיע בו למדרגה הרצויה. אבל מי ששכלו בראשו יודע שגם התשובה שמחה בצידה, כמו שאומר הכתוב "וגילו ברעדה". אמנם מרירות על החטא - כן, אבל מרה שחורה בשום פנים ואופן - לא. כמובא בספרים שאחד הטעמים על מצות האכילה בערב יום כפור הוא, כי תשובה מצוה ככל המצוות בתורה היא ומצוה יש לקיים בשמחה, על כן אוכלים ושותים ביום שלפני יום התשובה הגדול כדי להיכנס בו מתוך שמחה. בספר בית אברהם כתוב: ראשי התיבות של" כי ביום הזה יכפר" הם "בכיה" (לא לפי הסדר) וסופי התיבות בגימטריא "רנה", והיינו, בערב ילין בכי ולבוקר רינה".

ועד כמה על כל אחד מישראל להטיל את רוחו ונפשו וכל כוחותיו כולם בתפילותיו של יום גדול זה ובמיוחד, אלו שנאמרו על הקרבנות שהקריבו ביום זה בבית המקדש. הצדיק רבי שלמה מרדומסק זצ"ל אומר: "כחוט השני שפתותיך", בזמן שבית המקדש היה קיים היו עיני ישראל תלויות ב"חוט השני" שהיה שם, שאם הלבין ידעו שעוונותיהם נתכפרו, ועכשו שאין בית המקדש הרי "שפתותיך" - הדבר תלוי בתפילה שהיא במקום הקרבנות, כמו שנאמר "ונשלמה פרים שפתינו", ואם התפילה עולה יפה וכהוגן, כפרת העוונות מובטחת.

בתשובה, בשמחה ובתפילה אפשר לפעול גדולות ביום גדול זה לימים הבאים של השנה כולה הבאה עלינו לטובה. ועד כמה יש להיכון ולהמתיק עצמנו ליום זה של "אחת בשנה יכפר", בכל הכוחות כולם ובכל טהרת הלב והנפש!

גמר חתימה טובה.

מאורות מהר"ש

בן מאה ועשרים שנה אנכי היום, לא אוכל עוד לצאת ולבוא [דברים ל"א] ההגדרה של מאה וההגדרה של עשרים, משמשים כמוכיח ושבט מוסר לאדם בדרכי החיים.

שכשמתפתה האדם לדבר עבירה עליו לחשוב "בן מאה אנכיי", עוד מעט אפרד מן העולם ועתיד אני לתת דין וחשבון לבורא, וכשמתעצל האדם בעשיית המצוה יחשוב "בן עשרים אנכיי", כל כוחי ואוני אתי, "לא אוכל עוד לצאתי" – כלומר אינני יכול להפרד מן העולם בסיכום חשבון כזה שאצטרך "לבוא" להתגלגל לתיקון דרכים של חיים קודמים בפעם נוספת, כדוע ליודעי ח"ן.

מאורות היכל הברכה למהר"א

ויצו משה אותם לאמר מקץ שבע שנים – ויצו משה אותם על מצות הקהל שיקרא המלך במועד שנת השמיטה מלכות בחג הסוכות, בהתגלות החסד דהאי חסד עייל לקדש קדשים, "בבוא כל ישראל" ביחוד אמיתי לראות את "פני ה' אלהיך".

וענין קריאה זאת היתה לעורר לבם שלא יעשו מצות אנשים מלומדה, אלא בחיות גדול, ומשמחה ובאור זרוע לצדיק "למען ישמעו שמעו ותחי נפשכם", וליטע בליבם אמונה שלימה מלכות שמים ויראה ואתבה, לייחד המאורות, לכך כתיב "ויצו משה אותם" מלא וא"ו.

מאורות הסיפור החסידי – "סדר" מוצאי תענית

סיפר תלמיד חכם אחד שבצעירותו נמנה על באי ביתו של ה"חזון איש" זצ"ל:

פעם אחת במוצאי יום כיפור, לאחר שסעד את ליבו בגמר התענית, שם את פניו לעבר ביתו של ה"חזון איש", בחושו ששעה זו היא בודאי הזדמנות נאותה להיכנס אל ה"חזון איש". אולי בעת כזאת כאשר רבו עייף מעבודת היום, יזכה ללקט משולחנו" פירורים" שאינם מזדמנים בשאר ימות השנה.

כשנכנס לבית רבו, שאלו לשלומי וכיצד עבר עליו הצום. אמר לו ה"חזון איש": שב! ברצוני לספר לך משהו: הגאון רבי חיים מוולאז'ין יסד את הישיבה הגדולה בוולאז'ין. אחריו היה בנו ר' איצלה, ראש הישיבה. כאשר הגיעה בתו של ר' איצלה לפרקה לקח לה חתן אשר לא הצטיין במיוחד בכשרונותיו ובלמדנותו. מאחר שחתן זה נועד להיות יורש העצר (של ישיבת וולאז'ין), היו בפי קרובי המשפחה כפי הנראה טענות על שהחתן הנבחר אינו מתאים ליעודו הגדול.

ר' איצלה שמע את הטענות, אך לא הגיב עליהן אלא ציפה לשעת הכושר. שעה זו הגיעה במוצאי יום הכיפורים לאחר תפילת ערבית. כל הקהל עבר על פני ראש הישיבה כדי לברך ולהתברך ב"שנה טובה". משהגיעו אותם קרובי משפחה, ביקשם להמתין לו כי ברצונו לומר להם דבר מה.

כאשר חלפו כולם על פניו, נתפנה ר' איצלה לקרוביו ויצא איתם מבית המדרש. משם צעדו לאורך הפרוזדור, עד שהגיעו לחדר צדדי.

ר' איצלה דחף מעט את דלת החדר, ובהפתחה לרווחה ראתה כל הפמליא את החתן הצעיר רכון על גמרתו ושקוע בסוגיא.

ניגש ר' איצלה לחתנו ואמר לו: "מן הראוי שתלך מקודם לטעום משהו אחרי הצום". השיב החתן: "כבר טעמתי".

פנה ר' איצלה אל קרוביו ואמר להם: "עתה יודעים אתם מדוע בחרתי בו? הקהל כולו עזב אך זה עתה את בית המדרש, ואילו הוא הספיק בינתיים לאכול וכבר הוא יושב ולומד!" (לימים אכן נעשה אותו חתן לראש הישיבה, הלא הוא הנצי"ב זצ"ל.)

כאן סיים ה"חזון איש" את סיפורו ופנה ל"אורחו" הצעיר בשאלה: רואה אתה כיצד נוהגים במוצאי יום הכיפורים? לא לבוא אל הרב כדי לשאול אותו מה שלומו. גם שעה זו ניתן וצריך לנצל ללימוד!